

БРАТЯ

Димо и Дило бѣха близнаци. Още рано-рано майка имъ умрѣ и бащата остана да се грижи за тѣхъ. Като навършиха седемъ години, той ги облѣче въ чисти празнични дрехи и ги записа въ училище. Димо макаръ и по-слабъ, се зае усърдно да изучава азбуката. Но Дило се оказа мързеливъ; все нѣщо навѣнъ на улицата го теглѣше да играе съ децата.

Така, трудолюбивъ като мравчица, Димо събираше познания. Леко завърши основното училище и отиде въ града да продължи образованието си. А Дило остана въ село, повтаряше едно следъ друго отдѣленията, до като накрая зарѣза училището. Оставиха го да помага на ратаитѣ. Но и работата му не спорѣше: все ще се удари по крака или ржката, или пѣкъ ще счупи нѣщо. Започна и да краде. Отначало изнасяше отъ кѣши каквото му попаднѣше на ржка и го продаваше на половина. Но веднажъ посегна и на чуждо. Доложиха на кмета и го арестуваха. Това бѣше ударъ за баща му. Ходи той насамъ-натамъ при голѣмцитѣ, моли се, до като го освободи. Но отъ срамъ ли, отъ какво ли, поболѣ се, легна на

легло и една сутринъ издѣхна.

Двамата братя си раздѣлиха по равно имотитѣ, паритѣ.

Димо веднага вложи паритѣ въ имоти; направи кошери, чешми, нови постройки за добитѣка, замѣни ралото съ плугове и машины. Лозето все повече и повече разширяваше: сложи му ограда, прѣчки, желѣзни колове.

А Дило разпродаде всичко каквото му се падна и съ другари разсипници отиде въ кръчмата. Почти не излизаха отъ тамъ. Пиеха отъ сутринъ до вечеръ, нали сега имаше пари!

Веднажъ го срещна Димо и братски го засѣветва:

— Я вижъ, на свиня си заприличалъ, небръснатъ, незакърпенъ, неизпранъ. Стига си пилтъ...

— А какво да правя?

— Залови се и ти нѣщо да работишъ . . . както всички.

— Каква полза отъ това, че всички работятъ? . . . Азъ нѣмамъ нужда . . . Вий работете, а азъ ще пия. Бащиния ми е, каквото искамъ това ще правя. Да не пия — добре, а на тебе ли да я подаря. Я го гледай ти него, какъвъ алченъ е станалъ! Цѣлото село иска да закупи . . . Купувай, ако искашъ, и цѣлата земя, заедно съ мене, само и само